

Glasilo dijakov Srednje šole
Veno Pilon Ajdovščina

April 2009

Pinokija in Pip

KAKO LEP DAN JE DANES! ODPRAVILA SE BOM DO BLIŽNJE REKE

JOJ KAKŠEN DOLGČAS... KJE SO DANES VSE POSTRVI?

Ooo... POZDRAVLJEN, PIPEC! KAJ PA LOVIŠ?

POZDRAVLJENA, PINOKIJA! DANES LOVIM POSTRVI!

SI ŽE KATERO UJEL?

KAKO PA POTEM VEŠ, DA LOVIŠ RAVNO POSTRVI?

ŽAL ŠE NOBENE!

ENOSTAVNO! ČE UAMEM, TAKO DRUGO RIBO, JO VRŽEM NAZAJ V VODO!

Uvodnik

Beti Mikuž, 3. a

Pravljica o hiški

Doseči vrhunec, ko ga tvoj um še ne dojame, pomeni doseči nepojmljivo. Skrivati svoje potenciale v iluzijah drugega, pomeni biti podrejen! Razkrivajmo svojo mladost v predoru ustvarjanja, kjer ne obstajajo subjekti, ki te lahko razblinijo, ker te pač ne dojamejo ...

Tudi v naši hiški so potenciali, ki dosegajo, zmagujejo, jočejo bodisi od sreče bodisi od žalosti, tekmujejo, govorijo, kričijo in najpomembnejše – obstajajo! Zaradi njih lahko ustvarjamo, ploskamo, vzklíkamo, kričimo, ocenjujemo, pripravljamo in delamo. Naša hišica je hiša iz tiste pravljice – se spomnite? Pravljica o ljudeh, ki se poznajo in vedo, kaj je dobro tudi za druge. Zato živimo – da se čas ne mudi pri nas, temveč da nas ponese v veselje iluzij, ko se znebimo vseh skafandrov, ki bi kakorkoli lahko omejevali našo domišljijo in tudi mentaliteto tistega, ki v nas še raste in svoja načela šele ustvarja, da mu bo lažje!

Pravljica nas ponaša v pikčasti svet brezskrbnosti, kjer vsaka pikica pomeni poljub veselja, ki ga lahko sprejmemo in dajemo, in nas nese in nese, še vedno ... do tja – od koder prihaja življenje! Postavi nas na tla – zopet ... Iz navade se obnašamo kot molekule – potujemo tja, kamor nas pelje energija telesa – poplesavamo na odru pozornosti in na meji svojega ega, kjer vsak dan dobimo drugačno vlogo veseljaka ali pa melanholika, vsevedneža ali poštenjaka. V hišici obstajajo čustva! Bodisi poljub bodisi nasmeh ustvarjata žametni elan v mentaliteti vsakogar, ki bi se ga rad dotaknil kadar koli, v kakršni koli vlogi!

Življenje v hiški obstaja, danes potuje od mene, jutri od tebe, vedno pa smo skupaj! Ker to potrebujemo, da lahko ustvarjamo jutri – da se ga ne le oprijemamo, ampak ga kdaj tudi praktično zaigramo!

Življenje nisi ti in niti jaz,
življenje sva midva in mi,
če smo skupaj manj boli ...

Ljudje igrajo, kaj ti mar!
Življenje ni igra, življenje je dar ...
Vzemi ga k sebi, poljubi, neguj,
Sreče od drugih več ne kupuj!

Vsebina

Uvodnik 3

Šolski utrip 4

Kaj pa svet? 11

Literarno ustvarjanje 21

Kolofon

Uvodnik: Beti Mikuž, 3. a
Oblikovanje naslovnice in
notranjih strani: Tamara Kovač, 4. c
Likovna oprema: Ana Vidrih, 3. a
Prelom: Elizabeta Bratina, prof.
Korekture: Mateja Ceket Odar, prof.

Ajdovščina, april 2009

Zimske radosti

Tečaja, ki je potekal v februarju, so se udeležili dijaki drugih letnikov ter nekaj tistih, ki se lani tečaja zaradi bolezni nismo udeležili. Spremljalo nas je pet profesorjev ter pet zunanjih učiteljev smučanja. Tako smo se polni pričakovanja v soboto zjutraj odpeljali na Cerkno. Pričakalo nas je čudovito vreme, kot nalašč za odlično smuko. Razdelili smo se v skupine, i. s. glede na to, kako dobro smučamo, potem pa se je pričelo zares.

Obuli smo si neudobne smučarske čevlje, pripeli smučke ter se s sedežnico peljali proti vrhu. Pa da ne boste mislili, da je šlo res vse kot po maslu. Kar precej dijakov je na smučeh namreč stalo prvič in vse skupaj je bil zanje velik izziv, s katerim so se odlično spoprijeli. Z vztrajnostjo, dobro voljo ter pogumom so kljub številnim padcem, ki bi jih s prsti na rokah že težko prešteli, presmučali več kot odličen kos poti ter premagali prvi boj s snegom.

Bolečine v mišicah so bile prvi znak, da je čas, da zaključimo s smučanjem ter se namestimo v hotelu. Po kratkem poležavanju v toplih posteljah so iz dneva v dan sledila nova predavanja, ki so se nato nadaljevala še po večerji. Spoznavali in učili smo se o zgodovini smučanja, o varnosti ter opremi pri smučanju ter pokukali tudi na zdravstveno področje, pri katerem je bila glavna tema odvisnost. Imeli smo priložnost sprostiti svoje mišice v bazenu ali pa se razmigati v fitnessu, pošteno pa smo se nasmejali pri plesu, kjer smo domišljiji pri pantomimi pustili prosto pot. Tako so nam dnevi minili kot bi mignil. Nekaj težav nam je povzročilo le vreme, zaradi katerega smo prišli domov dan prej, kar nam je bilo seveda vse prej kot všeč.

Zagotovo nam bodo najbolj v spominu ostale take in drugačne prigode na smučišču, Pikine zgodbice, odlične večerje, igre na bazenu, za katere je poskrbel profesor Pudgar in nas ob tem pošteno nasmejal. Prav tako ne gre pozabiti oponašanja levov ter baletk pri plesu, profesor Trošt pa se je navdušil nad trebušnimi plesi.

Ob koncu gre pohvaliti vse dijake, še posebej tiste, ki so se na bele strmine podali prvič in so zadnji dan odlično prismsučali do cilja. Zahvala za vse to pa gre našim profesorjem: Matjažu Troštu, Danilu Pudgarju, Karmen Ferjančič, Urški Krečič in Igorju Severju ter našim zunanjim učiteljem smučanja: Mateju, Piki, Meliti, Tjaši in Mojci, za ves njihov trud ter dobro voljo in ker so nam polepšali te dni.

foto: Igor Sever

Za otroke se je vredno potruditi

Dijaki tretjih letnikov predšolske vzgoje smo se v mesecu januarju srečali s hospitalizacijami v vrtcu. To je eden tistih tednov, ki se ga lahko v tem tednu res dosežemo pravi namen hospitalizacij, se je potrebno dobro pripraviti. S pripravami smo pričeli že v drugem letniku pri predmetu hospitalizacije. V veliko pomoč pa so nam bile v vrtcu tudi vzgojiteljice, ki so nas opozarjale na take in drugačne načine dela, kaj je naša naloga, kako postoriti to in ono, za kaj je ravno tak način dela najboljši ... Ob vsem tem lahko skupaj rečemo le hvala, saj se vsi dobro zavedamo, kako zelo prav nam bo prišel vsak nasvet, četudi se sprva zdi čisto nepotreben.

Naloga vseh nas hospitantov je, da čim bolj opazujemo dogajanje v vrtcu, pa naj bo to igra, različne usmerjene dejavnosti, reševanje konfliktov, delo vzgojiteljic, počitek ... Vse to smo ob koncu dneva zapisali v dnevnik hospitalizacij. Vsi dijaki tretjih letnikov lahko v en glas rečemo, da so bile

letošnje hospitalizacije v primerjavi z lanskimi čisto nekaj drugega. Že več kot odlično smo poznali svoje naloge, poznali smo način dela ter točno vedeli, kaj vse mora vsebovati dnevnik hospitalizacij.

Najtežji del hospitalizacij je, vsaj za večino, tisti prvi stik z otroki. Ko vstopiš v igralnico in se znajdeš pred otroki, o katerih ne veš niti najmanjše malenkosti, in začutiš tisto neprijetno napetost. Je pa to tudi eden ključnih trenutkov, saj je velik del hospitalizacij odvisen tudi od tega, kako navežeš stik z otroki. Ob tem smo spoznali, da je veliko odvisno od same starosti otrok, odnosa vzgojiteljice, predvsem pa od nas samih. In ko dosežeš to, da se odpreš za otroke in hkrati prebudiš tudi v sebi tistega otroka, ki nikoli ne umre, ga pa na žalost prevelikokrat skrivamo, ni lepšega. Ko veš, da te otroci iz dneva v dan z veseljem pričakujejo in ti pogled nanje privabi na obraz nasmeh, ki ga ni moč skriti, je cilj dosežen.

Za konec lahko le še rečemo, da je bila to neponovljiva izkušnja, ki je obenem koristna in poučna in nam bo za vedno ostala v spominu.

foto: Danijela Krapež

Vzgojiteljada

Vzgojiteljada je srečanje vseh osmih vzgojiteljskih šol iz Slovenije, ki ga gosti ena od šol, vsako leto druga. Namen vzgojiteljade je srečanje z drugimi vrstniki, druženje, sklepanje novih prijateljstev, pridobivanje izkušenj, prikaz različnih talentov dijakov in zagotovo nepozabna izkušnja za vsakega dijaka. Šole, ki gostijo vzgojiteljado, se vsako leto menjajo, tako smo se dijakinje in dijaki letos odpeljali na Jesenice.

Nič kaj obetavno vreme nam je že navsezgodaj zaželelo dobrodošlico in nas spremljalo vse do Jesenic. Ob prihodu smo bili deležni prijaznega pozdrava dijakov, profesorjev ter ravnatelja Srednje vzgojiteljske šole Jesenice. In prišel je čas, da se kar se da najbolje izkažemo, vsak

na svojem področju. Fantje so odšli do dvorane, kjer so tekmovali v hokeju, skupina deklet se je preizkusila v odbojki, ostale dijakinje pa smo se razvrstile v novinarsko, glasbeno, dramsko-plesno ter likovno delavnico.

V skupini smo dobili natančna navodila mentorjev ter veselo pričeli z delom. Sami sva sodelovali v novinarski delavnici in najina naloga je bila, da odideva v športno dvorano, kjer se je odvijalo tekmovanje v odbojki. Pozorno sva si ogledali tekmo ter nekaj utrinkov ujeli v objektiv fotoaparata, nato pa je sledilo pisanje poročila. Kot skupina smo strnili skupaj vsa poročila in ankete ter iz tega napravili bilten o vzgojiteljadi.

Po opravljeni nalogi pa sva imeli več kot dovolj časa, da pokukava, kaj se dogaja v ostalih delavnicah. Diakinje so v likovni delavnici izdelovale lutke, v glasbeni delavnici je odmevalo na vse strani odlično petje Kekčevih pesmi, ki so se jih učili za nastop. V obeh športnih dvoranah je bobnelo od navijanja ter spodbujanja

foto: Spletna stran šole

igralcev in igralk, v dramsko-plesni delavnici pa so vadili ter popravljali še zadnje napakice pred nastopom. Tako nas je od zaključne prireditve ločilo le še nekaj dobrih minut, ki so bile namenjene odpravljanju težav z lakoto, ki nas je že pošteno grudila.

Čakalo pa nas je še zadnje dejanje – ogled dramske igre, ki je govorila o Kekčevih prigodah. Igrica z veliko mero humorja in dobre volje je v dvorani požela bučen aplavz. Nič manjšega pa niso bile deležne tudi športne ekipe, ki so dosegle prva tri mesta. Tukaj zagotovo ne smeva pozabiti omeniti, da smo domov odnesli kar dve nagradi. Dekleta so si v odbojki z odlično borbenostjo in vztrajnostjo priborile tretje mesto. Fantje, ki so se prav tako odlično izkazali in že skoraj držali v rokah prvo nagrado, pa so v finalu le morali priznati premoč ekipe iz Jesenic in tako zasedli odlično drugo mesto. Obema ekipama res iskrene čestitke!

Ravnatelj jeseniške šole nam je zaželel srečno pot in tako smo vzgojiteljado 2008 zaključili. In kaj naj rečemo za konec? Bilo je super in spoznali smo par dejstev, ki jih lahko vzamete za šalo ali zares. Eno od teh je to, da Jeseničanke »padajo« na Primorce, bolje rečeno, Primorci na Jeseničanke, toda o tem bi vam kaj več znali povedati pripadniki močnejšega spola. Lahko bi naštevali v nedogled, a misliva, da bo dovolj, če rečeva le, da nam bo ta dan zagotovo še dolgo ostal v lepem spominu in je bil vsekakor edinstveno doživetje.

Najprej – Kaj sploh so obvezne izbirne vsebine ... To so razne dejavnosti, ki jih mora vsak dijak v šolskem letu opraviti v določenem obsegu. Za prvi in drugi letnik gimnazije je to 90 ur.

Letos smo lahko izbirali med likovno, glasbeno, računalniško, smučanjem in bordanjem ter šiviljsko delavnico, za katero je bilo žal premalo zanimanja.

Tema likovne delavnice je bila Impresionizem. Prvi dan smo se razdelili v dve skupini, prva je pripravljala platna, na katera smo pozneje slikali, druga pa je imela kratko predavanje o impresionizmu. Pozneje smo vlogi zamenjali. Samostojno smo raziskovali tudi življenje in delo impresionističnega umetnika, na voljo smo imeli literaturo ter računalnike, preko katerih smo dostopali do vsebin na medmrežju. Preko plakatov in kratkega poročanja smo predstavili umetnika tudi ostalim dijakom.

Drugi dan je bil namenjen obisku razstave v Narodni galeriji v Ljubljani in aktivnemu preizkušanju impresionističnega načina slikanja ter obisku Plečnikove hiše. Za konec pa smo si v Koloseju ogledali še animirani film Bolt v 3D tehniki.

Zadnji dan je bil namenjen aktivnemu delu dijakov v domačem ateljeju na šoli. Razstavo del dijakov, ki bodo nekoč zagotovo deležna velike slave, je pospremila tudi otvoritev s kratkim kulturnim programom. Odprtje razstave je bilo zastavljeno medpredmetno (slovenščina, francoščina, glasba in likovni pouk).

Petra Bratina in Katja Rodman, 2. b

Dijaki, ki smo izbrali **glasbeno delavnico**, smo se prav tako razdelili v dve skupini. V dveh dnevih sta se obe seznanili z glasbo ob pripravi dramske igre Butalci. Preizkusili smo se tudi v pantomimi, saj smo brez besed predstavili pesmi Srečka Kosovele, naučili pa smo se tudi koreografijo pesmi Village People WMCA. Vse to smo posneli in si svoj glasbeni film tudi ogledali v prostorih dijaškega doma.

Nabiranje znanja drugače

Drugi dan smo se likovno izražali ob glasbi – z voščenkami smo na papir beležili vtise ob različnih zvrsteh glasbe. Ta dan smo si ogledali tudi nastop Glasbene šole Vinka Vodopivca, kjer so nam učenci in učitelji ob razlagi ravnateljice Bernarde Paškvan predstavili različne inštrumente.

Tretji dan je bil zagotovo najzanimivejši, saj smo si ogledali Benetke. Mestece na vodi je poznano tudi po razkošnem pustnem karnevalu, zato so nas na vsakem koraku spremljale maske. Po ozkih uličicah in mnogih mostičkih smo se sprehodili do Trga sv. Marka, Mosta vzdihljajev in si nato ogledali še razstavo o Antoniju Vivaldiju, enem najpomembnejših violinistov in skladateljev vseh časov. Po dolgem dnevu in številnih prehojenih kilometrih smo še zadnjič pozdravili toplo beneško sonce in se odpeljali nazaj, kjer nas je pričakala mrzla ajdovska burja in nas v ponedeljek zopet odpihnila v šolske klopi.

Meta Sorta, 1. c

V **računalniški delavnici** so se dijaki učili profesionalno tipkati s pomočjo različnih programov. Rezultate o hitrosti svojega tipkanja so zapisovali na tablo in s tem spremljali svoj napredek. Profesor jim je za nagrado obljubil Frutabelo. Najboljši tipkar se je tako zelo razveselil svoje nagrade, ki pa je zaradi slabe organizacije ni nikoli prejel. =D

Smučarji so se dnevno vozili v Smučarski center Cerklno, kar se jim je zdelo dokaj naporno. Vendar je v dobri družbi tudi utrujenost splahnela. Na smučišču so se v treh skupinah učili, kako bolje uporabiti smuči, popravljali so svojo držo med smučanjem, se učili raznih obratov pa tudi smučanja izven urejenih prog. Po kosilu naj bi imeli uro počitka, vendar so počeli vse prej kot to. O utrujenosti ni bilo več sledu, dohitela pa jih je zopet na avtobusu, kjer so nekateri zaspali, drugi poslušali glasbo ali celo kartali.

Bordarji so se tako kot smučarji dnevno vozili na smučišče. Spremljal jih je nekdanji dijak naše šole, »najboljši in edini Tadej Slamič«, ki jih je naučil tudi nekaj trikov freestyle bordanja: ollie, 180 ollie, switch ... Dijaki so si naredili tudi ime – Fljoti – in vsi komaj čakajo, da se znova zapeljejo po belih strminah, četudi bo potrebno čakati do naslednjega leta.

Vsi dijaki pa smo si v nečem edini: Letošnje izbirne vsebine so bile tako zanimive kot uspešne, vsi smo si nabrali novih izkušenj in ob tem tudi uživali.

Petra Bratina in Katja Rodman, 2. b

Kako portretiraš ptico

Tokratna likovna delavnica, ki se je v sodelovanju Pilonove galerije Ajdovščina ter SŠ Veno Pilon Ajdovščina odvijala že šesto leto zapovrstjo, je spadala v sklop pedagoškega programa galerije ter pouka likovne umetnosti prvega letnika gimnazijske smeri.

25 dijakov 1. a je akvarele in kaligrafske zapise poustvarjalo pod mentorstvom prof. likovne umetnosti Damjane Plešnar ter v sodelovanju z umetnikom Lucijanom Bratušem in umetnostno zgodovinarico Tanjo Cigoj.

Izbrana tema delavnice se je začela idejno odvijati med razstavo Lucijana Bratuša, slikarja, kaligrafa in grafičnega oblikovalca ter rednega profesorja za področje vizualnih komunikacij na ALUO v Ljubljani, katerega opus je Pilonova galerija v nizu preglednih razstav ob umetnikovi 60-letnici predstavila v februarju letos.

Zapisi črke in akvarela so nastali v triurni delavnici, ki jo je slikar in kaligraf vodil. Njegove napotke smo preizkušali na razstavljenih papirjih in priznamo, da ni tako enostavno kot izgleda izpod njegovega peresa. To so bili naši prvi zapisi z okornimi, odsekanimi peresi, ki jih je treba pomakati v

črnilo, tuš ali pripravljeno razredčeno barvo. Osvojiti karolinško minuskulo ali gotško kurzivo terja trud in kilometre pisanja. Mogoče pa bo komu od nas tudi uspelo.

»Kompozicija slike je zelo pomembna. Ves čas jo gradimo tako, da je z vsakim zadnjim posegom na slikovnem polju z a k l j u č e n a . Gradimo po celotni površini ...« To so bili napotki profesorja, umetnika Lucijana Bratuša, ki je z nami delil sredino vzdušje pri pouku likovnega snovanja.

Tudi sami smo poskušali pisati z odsekanimi peresi, ki smo jih pomakali v razredčen tuš. Okrogle črke karolinške minuskule in gotice so zažarele na papirju. Včasih uspelo, včasih nerodne malo popacane črke so bile za nas najlepše. Seveda pa nobena ni zasijala v popolnosti profesorjeve roke. Če razredčiš tuš z vodo in vanj pomakaš ravno odsekano gobico, se ti pred očmi razvijajo najrazličnejši odtenki. Prepustiš se in zakriliš v fantazijskem svetu umetnosti. Tu se namreč skrivajo tisočletna prizadevanja zapisa.

Na delavnici poustvarjena dela so bila predstavljena v avli Dvorane prve slovenske vlade v Ajdovščini. Odprtje razstave je v torek, 24. marca, ob 10. uri pospremil kulturni program, ki smo ga dijaki prepletli z doživetim muziciranjem, branjem verzov Prévertove pesmi *Kako portretiraš ptico* pa je kot rdeča nit razpletlo predstavitev naših del. Razstava je na ogled do 10. aprila 2009.

Večno mesto

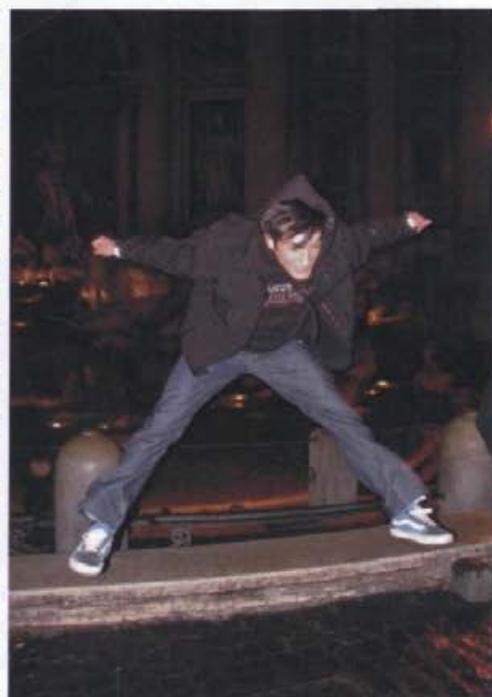
Za dijake tretjih letnikov so na naši šoli organizirane jezikovne ekskurzije v tri glavna mesta evropskih držav: Rim, Pariz in Berlin, da se dijaki seznanijo s kulturo in znamenitostmi mesta ter z jezikom, ki se ga učijo kot drugi tuj jezik v gimnazijskem programu. Naša ekskurzija se je začela v sredo, 4. 2. 2009, v zgodnjih

jutranjih urah, ko smo se z avtobusom odpravili proti Rimu. Med potjo smo se ustavili najprej v Sieni, kjer smo si ogledali staro mestno jedro ter glavni trg, kjer poteka znameniti Palio. Nato smo nadaljevali pot proti Rimu in se pozno popoldne nastanili v hotelu. Zvečer smo odšli na nočni sprehod po mestu in z vrha Španskih stopnic opazovali lepote mesta ponoči ter se sprehodili po eni izmed najdražjih rimskih ulic. Drugi in tretji dan sta bila najbolj naporna, a nepozabna. Ogledali smo si veliko cerkva, fontan, spomenikov ter raznoraznih palač, med drugim tudi znameniti Kolosej. Odpravili smo se tudi do papeške države Vatikan, si ogledali Baziliko Svetega Petra ter grobnice papežev pod njo. Zanimive so bile tudi katakombe starih Rimljanov, ki se raztezajo v dolžini 17km v podzemlju. Seveda nismo pozabili tudi na Fontano di

Trevi, kamor smo vrgli kovanec – z željo, da bi se še kdaj vrnil v Rim. Zvečer je sledilo presenečenje, saj smo obiskali kino Time elevator in si ogledali film o zgodovini Rima. Film je bil trodimenzionalen ter s posebnimi efekti, kar je pripomoglo k njegovi zanimivosti. Zadnji dan je sledil ogled ostankov starega mesta Ostia ob reki Tiberi ter romarsko mestece na skali, Orvieto.

Posebnost te ekskurzije so bile ankete o prepoznavnosti Slovenije v svetu. Bili smo zelo presenečeni, ko smo ugotovili, da je Slovenija tako malo poznana, saj nekateri niso vedeli niti, kje Slovenija leži, kaj šele, koliko prebivalcev ima. Seveda pa smo našli tudi izjeme, ki so Slovenijo dobro

poznale, nekateri pa so celo znali reči kakšno po slovensko. Ekskurzija je bila zelo zanimiva in poučna hkrati, saj smo imeli zelo izobraženega vodiča, ki nam je na široko predstavil znamenitosti mesta. Medsebojno druženje pa je bilo na prvem mestu.

foto: Ana Vidrih

Je t'aime, Paris

Zjutraj, nekaj minut po 9.30, je avtobus, poln dijakov tretjih letnikov, odrinil z avtobusnega potajališča v Ajdovščini proti Benetkam. Na letališče Marco polo smo prispeli v slabih dveh urah in se poslovili od sošolcev, ki so odšli na letalo za Berlin. Po temeljitem pregledu prtljage (in nekaj težavah) smo se končno usedli na letalo. Tisti, ki imamo z letenjem že nekaj izkušenj, smo se ob pogledih na prestrašene sošolce le veselo muzali in uživali v razgledu. Let je bil miren in marsikdo je zaspal nad snežno belimi oblaki. Po pristanku na ogromnem pariškem letališču Charles de Gaulles smo počakali na svojo prtljago in pomalicali. Siti in vznemirjeni smo kupili vozovnice za vlak, ki nas je popeljal v samo srce Pariza. V hostlu, ki se nahaja le nekaj ulic stran od Louvra, so nas toplo sprejeli, nas seznanili s pravili ter nam dodelili sobe. Nekoliko razočarani smo bili nad zelo majhnim številom skupnih tušev in stranišč, vendar smo se nanje hitro navadili. Zvečer so nam profesorice razdelile ankete in nas opozorile na morebitne nevednosti ter nas odpeljale na nočni sprehod. Pasli smo oči po raznih izložbah, mahali šoferjem luksuznih avtomobilov ter se poslinili po vhodu v hotel Ritz. Ko smo se vrnili v hostel, smo utrujeni popadali v postelje in zaspali.

Naslednji dan smo se po dobrem zajtrku odpravili najprej na Elizejske poljane in do Slavoloka zmage. Tam smo anketirali nekaj naključnih mimoidočih in se razočarani nad neznanjem Francozov o naši državi odpravili do slovenskega veleposlaništva, kamor nas je »na kavo« povabil gospod veleposlanik Janez Šumrada. Veselo nam je zaupal nekaj Pariških skrivnosti, nam ponudil piškote in sok ter izrazil željo, da bi rad slišal prve tri referate (ki jih je tudi pohvalil). Po slovesu smo se usedli na podzemno železnico in se odpeljali do ploščadi Trocadero, ki nam je ponudila čudovit razgled na Eiffelov stolp. V trenutku, ko smo prišli do nje, so nas obkolili prodajalci spominkov in nam skušali prodati čim več obeskov za ključe v obliki Eiffelovega stolpa. Po nekaj uspešnih in neuspešnih poskusih fotografiranja tega mogočnega spomenika smo se nanj končno tudi povzpeli. Na žalost je bilo ravno tisti dan oblačno in vetrovno, zato smo se na vrhu zadržali le nekaj minut. Nekateri smo lovili ravnotežje in premagovali strah pred višino, drugi pa so uživali v nihanju železne strukture. Isti dan smo se sprehodili mimo Vojaške šole, konjušnice, Invalidov (kjer je pokopan Napoleon), preko Aleksandrovega mostu mimo Velike in Male palače ter nazaj v hostel. Dan so nam popestrili tudi študentski protesti in policijska akcija na Place de la Concorde. Policisti, ki naj bi nadzorovali proteste, so si krajšali čas in sproščali napetost z odgovarjanjem na našo anketo. Služba pa taka! Zvečer so nekateri odšli v restavracijo, drugi pa smo pili kavo v bližnjem baru.

Tretji dan nas je pot vodila mimo slavnega Centra Georgeja Pompidouja do najstarejšega dela Pariza, kjer stojijo sodna palača, policijska postaja, najstarejši cvetlični trg v Franciji ter mogočna katedrala Notre-Dame, poleg katere stoji bivša sirotišnica. Tam je zelo živahno, saj na tem majhnem otočku kar mrgoli risarjev, turistov ter uslužbencev. Na žalost nam ni uspelo priti v »Sveto kapelo«, ki se nahaja na notranjem dvorišču sodne palače, zato pa nas je toliko bolj zanimala notranjost mogočne Notre-dame, ki slovi po svojih treh rozetah – kljub nenehnemu opevanju njihove lepote so na nas naparavile svojevrsten vtis. Nato smo se sprehodili po latinski četrti do Sorbone, kjer še danes deluje ena najstarejših univerz v Evropi in velja za eno najboljših v Franciji. Pot nas je peljala tudi mimo Panteona, ki je zadnje počivališče nekaterih mogočnih Francozov, npr. Victorja Hugoja. Dobili smo tudi dve uri prostega časa – dovolj, da smo dekleta ugotovila, da je Boulevard St. Michelle pravi nakupovalni raj in denarnice so kmalu postale precej lažje. A ker nam je počasi že zmanjkovalo časa, smo pohiteli na drugi breg Sene, na najvišjo točko Pariza, kjer so snemali tudi film Amelie. To je cerkev Sacre-Coeur na Montmartu. Tam smo si znova vzeli nekaj časa, da smo si odpočili in poslušali poulične pevce, ki so nas zabavali na svoj način. Profesorice so nas nato spravile na noge in nas popeljale mimo edinega pariškega vinograda, v bližini katerega pa so snemali film, zato smo tudi malo pasli oči. Nato smo se odpravili do trga Tertre, kjer se še danes zbirajo slikarji in postavljajo svoje stvaritve na ogled mimoidočim. Zlahka smo si predstavljal življenje impresionistov, ki so tu množično živeli in delali: Van Gogha, Renoirja, Toulouse Lautreca. Če se Picasso ni mogel ogniti Montmartru, zakaj bi se mu mi! Na poti nazaj smo se v soju rdečih luči ustavili še na place Blanche in fotografirali slavni Moulin Rouge. Kljub utrujenosti pa smo zvečer našli čas za kavo v 'našem' barčku in z natakarnjem postali pravi prijatelji.

Četrti dan smo lahko spali uro dlje, saj smo imeli rezervacijo za ogled Versailla šele okoli poldan. V predmestju Pariza, kjer se nahaja slavni dom Sončnega kralja, nas je presenetila snežna nevihta. Po ogledu gradu, ki je na vsakega naredil drugačen vtis, je sledilo obvezno kepanje. Nekateri smo se temu uspešno izognili, drugi pa so se prepustili zimskim radostim kljub mrazu in vetru. Vlak nas je nato popeljal nazaj v Pariz, z metrojem pa smo se peljali do najmodernejše četrti La Defense. V tamkajšnjem nakupovalnem središču, ki je zares ogromno in prenatrpano, smo (vsaj dekleta) dokončno izpraznili denarnice in se s polnimi vrečkami spominkov, oblačil, čokolade in marsičesa drugega odpravili nazaj v hostel. Nekateri znova na večerjo, drugi pa smo postali stalni gostje v bližnjem baru.

Če smo prejšnji dan lahko spali uro več, smo morali zdaj vstati toliko prej. V Louvru so nam uslužbenci razdelili slušalke, po katerih nam je vodička v angleščini razlagala o tem kipu ali oni sliki. Najbolj nas je prevzela Mona Lisa, prav tako smo občudovali rimske in grške kipe ter edini dve kroni, ki sta ohranjeni iz francoske zgodovine. Ni nam ušla niti egiptčanska sfinga in temelji nekdanje palače, ki je stala na istem mestu kot Louvre. Prav tako smo se čudili velikosti slik, Svoboda vodi ljudstvo ali Kronanje Napoleonove žene. Sledilo je še obvezno fotografiranje steklenih piramid. Ker nam je ostalo še nekaj časa, smo se s profesoricami domenili, da bomo imeli malo prostega časa, preden se odpravimo domov v Slovenijo. In spet smo se znašli v našem barčku, kjer smo mirno srkali kavo in obujali spomine.

Presenetila nas je prijaznost ljudi, ki so si vedno vzeli 5 minut za naša anketna vprašanja ali pa nas usmerili v pravo smer.

Marsikdo izmed nas si želi nazaj, saj te mesto res prevzame. Je mešanica starega in novega, preteklosti in sedanjosti. Je t'aime, Paris.

strip: Sara Kumar, 3. d

JAZ SEM MALA ŽOGA,
ŽOGA ROŽA.

UPS... PREVRNILA
SEM ZELENO
BARVO.

ZELO SEM
ŽALOSTNA,
KER SEM
UMAZANA.

SKOČILA BOH
V VODO.

UAAA... PRISLA
SEM IZ VODE
ČISTA.

ZELO SEM VESELA,
KER NISEM VEČ UMAZANA.

3. c ma vas rad!

»Waaa, jutri gremo v Berlin!« »Kam?« »V Berlin.« Sem pred dnevi navdušeno razlagala prijateljici. Zdaj pa si predstavljajte, da v Berlin pride razred ajdovskih gimnazijcev, 3. c, ki si je kot drugi tuj jezik izbral nemščino. Prestolnica Nemčije v trenutku postane mesto zabave, smeha, dobre volje in pozitivne energije.

V sredo, 4. februarja 2009, na oblačen dan, smo se zbrali na parkirišču šolskega centra Police. Pričakovanja dijakov in profesorjev. Vsi smo že takoj na začetku začutili, da nas bo ta ekskurzija še bolj povezala in nam dala veliko novega znanja. Z avtobusom smo se odpeljali do letališča v Benetkah. Za večino dijakov je bil to prvi polet z letalom. Ljudem na letališču se je mudilo, za njimi so potovali ogromni kovčki. Poslovne ženske in moški, muslimani in pripadniki drugih ver, otroci majhni in veliki, beli in črni. Zdi se ti, da si prišel nekam, kjer se prepleta tisoč različnih kultur. Po pristanku v Berlinu pa je šlo zares. Profesor Trošt je prepustil vodenje po mestu Tinetu in Luki, ki sta nas morala pripeljati do mladinskega

Legendarni Trabant

hotela. Kako drugače kot z metrojem. Sliši se dokaj enostavno, pričakovali smo nekaj podobnega kot v Ljubljani. Postaja, urnik, ulica, nazadnje še karta in prideš, kamor želiš. Ko pa smo se vsi znašli v berlinskem hrupu in gneči, je postalo vse skupaj malce drugače. Tine in Luka sta se na srečo dobro znašla in kmalu sta nas pripeljala do cilja. Sledila je namestitev in nato daljši sprehod ob Berlinskem zidu.

Četrtek dan je bil za nas najbolj naporen. Z ogledi smo začeli v Hitlerjevih bunkerjih, nato pa smo se odpravili proti Checkpoint Charlieju, točki, v kateri so se srečale francoska, ruska, angleška in ameriška cona, na katere je bil Berlin razdeljen po drugi svetovni vojni. Tam smo si ogledali še muzej, v njem pa srečali veliko mladih s celega sveta. Muzej je na nas pustil ogromen pečat, začutili smo in se zavedli, kako težke čase je v bližnji preteklosti preživljalo mesto. Tukaj smo imeli tudi nekaj časa zase, poskusili smo pravi turški kebab. Naše veselje je bilo dvakratno, ko smo ugotovili, da nas "Turki" razumejo in nam ni treba uporabljati nemščine. Kasneje smo se ob Berlinskem zidu sprehodili še do Potsdamer Platz, kjer smo lahko občudovali moderno arhitekturo, od tam pa smo se peš odpravili proti Brandenburškim vratom ter pred stavbo nemškega parlamenta, razkošno, ogromno palačo, z gromozanskim parkom. Sledilo je skupno fotografiranje, kasneje pa sprehod po dolgi ulici mimo stebra Siegessäule in palače Bellevue. Kljub napornemu dnevu je sledil še sestanek v dekliški sobi 303, kjer smo prebrali nekaj referatov in prejeli navodila za naslednji dan.

Bivši Bertlinski zid

Mejni prehod Checkpoint Charlie

foto: Katarina Poljšak

V petek sta nas vzela v roke Admira in Nejc. Polurna vožnja do Potsdama je minila v znamenju anket. Spoznavali smo naključne Berlinčane na metroju ter jih povpraševali, koliko in kaj vedo o naši državi. Razočarani smo ugotovili, da smo za večino nepoznani, zbrisani z zemljevida, kot da nas nikoli ne bi bilo. Le redki nas niso zamenjali s Slovaki. Po vrnitvi v Berlin sta nas Nejc in Admira peljala do olimpijskega stadiona. Prvič sem stala na tako veličastnem stadionu in občutki so bili nepopisni. Kako mora biti šele takrat, ko je stadion poln? Ko se nekaj na igrišču dogaja ... Ko so vsi ljudje osredotočeni na center ... Preplaval me je občutek mogočnosti. Trenutki na stadionu so bili zame najlepši. Zatem je prišla na vrsto nakupovalna mrzlica na najznamenitejši nakupovalni ulici v Berlinu, Kudamm. Dekleta smo zavile v prve trgovine, fantje so si raje privoščili kakav ali rogljič. Vsem pa je dobra urica prostega časa prehitro minila. Po povratku v "hostel"

se je soba deklet odločila še za eno, malce drugačno nakupovanje. Profesor nam je dovolil oditi do bližnjega marketa, kjer smo kupile vitamine, vitamine in še enkrat vitamine. Večerja je bila tako precej zdrava. Pridružili so se nam tudi fantje in večer smo preživeli skupaj.

Predzadnji dan smo se najprej sprehodili po parku ob palači Charlottenburga, oglede pa nadaljevali na Alexanderplatzu. Žal nam vreme ni omogočalo, da bi Berlin videli še s ptičje perspektive, s Fernseheturna. Popoldne smo čas izkoristili še za nakupovanje daril, spominkov in razglednic za vse tiste, ki so ostali doma in niso vsega lepega delili z nami. Ker je bil to naš zadnji dan v Berlinu, smo ga dodobra izkoristili vsi, profesorji in dijaki.

V nedeljo je sledilo le še pakiranje kovčkov in odhod na letališče. Polni vtisov, novega znanja, veseli in zadovoljni smo se vrnili na beneško letališče, kjer nas je že čakal avtobus in nas popeljal proti domu.

Ko ponovno podoživljam trenutke v Berlinu, ugotovim, da ni bilo nobenega, ki bi ga izbrisala. Le kdo si ne bi želel takih ljudi okrog sebe, kot so v mojem razredu? Le kdo bi se pritoževal nad takimi sošolci, ki vedno znova in znova popestrijo dogajanje, kamor koli gremo in kjer koli smo? Toliko smeha, dobre volje ter ... celo solz sreče! In nenazadnje – le kdo si ne bi želel takih profesorjev, kot smo jih imeli mi? Prof. Trošt, zakonca Vuga & Kati – »3. c ma vas ZA VEDNO rad!«.

Pred Brandenburškimi vrati

foto: Maruša Trošt

Jezikovne ekskurzije in statistika

Jezikovne ekskurzije dijakov tretjih letnikov gimnazije v Berlinu, Parizu in Rimu so na naši šoli že tradicionalne. Letos smo projekt jezikovnih ekskurzij zastavili še nekoliko obširneje. Ekskurzije smo obogatili z medpredmetno povezavo med tujim jezikom in matematiko.

Statistika je poglavje v matematiki, ki ga je mogoče zelo lepo vključiti v vsakdanje življenje in ga skozi vsakdanje življenje tudi spoznati. Zato smo se odločili, da bomo v okviru jezikovnih ekskurzij zbrali podatke, ki so nujno potrebni za statistično obdelavo. V ta namen smo sestavili anketo, ki so jo dijaki pri pouku tujega jezika (nemščine, francoščine in italijanščine) prevedli v tuje jezike. Ob sami izvedbi jezikovnih ekskurzij v času med 4. in 8. februarjem 2009 pa so dijaki na ulicah Berlina, Pariza in Rima anketirali naključno izbrane mimoidoče ljudi. Po prihodu nazaj v šolske klopi smo pri urah matematike najprej spoznali nekaj osnovnih pojmov statistike, nato pa statistično obdelali pridobljene podatke.

Najprej smo v anketi spraševali mimoidoče, če vedo, kje je Slovenija in katere so njene sosednje države. Z veseljem smo ugotovili, da je več kot dve tretjini anketiranih vedelo, kje je Slovenija in katere so njene sosednje države. Že pri naslednjem vprašanju, ko smo ljudi spraševali po številu prebivalcev v Sloveniji, pa se je zataknilo. Predstave mimoidočih so bile zelo različne in odgovori zelo razpršeni. Dobili smo odgovore, da ima Slovenija 4000 prebivalcev, kot tudi 12 milijonov prebivalcev. Zelo malo pa je bilo odgovorov, ki bi bili blizu prave vrednosti. Negativnemu presenečenju glede tega je sledila seveda precej logična razlaga, saj smo se vprašali, koliko bi o številu prebivalcev Nemčije vedeli naključno izbrani ljudje v Sloveniji.

Da nas v mednarodni javnosti pogosto zamenjujejo s Slovaško, naše glavno mesto Ljubljano z njihovo Bratislavo, smo vedeli že pred odhodom, saj smo to lahko videli že večkrat tudi v sredstvih javnega obveščanja, pa tudi na pomembnih dogodkih, kot so svetovna prvenstva in olimpijske igre. To vedenje se nam je pri naši raziskavi le še potrdilo. Več kot 25% anketiranih je kot glavno mesto Slovenije navedlo Bratislavo. Nekoliko lepše pa je slišati, da je med tremi ponudbami (Ljubljana, Bratislava, Beograd) približno polovica anketirancev le vedela, da je naše glavno mesto Ljubljana. Mimoidoče smo spraševali tudi, če

so že bili v Sloveniji. Veliko pozitivnih odgovorov smo dobili predvsem v Berlinu, v Parizu in Rimu nekoliko manj. Skupno pa je Slovenijo obiskala približno polovica anketiranih. Poznavanje države se pogosto meri tudi s poznavanjem njenih značilnosti, hrane, znamenitosti in znamenitih oseb. Tu smo bili udeleženci vseh treh ekskurzij precej razočarani, saj za našega Janeza Janšo, Milana Kučana, Primoža Trubarja, Franceta Prešerna, Bojana Križaja, Primoža Kozmosa ali Mitja Petkovška ni slišal skoraj nihče. Vse, ki so jih poznali, bi lahko prešteli na prste ene roke. V Rimu je nekoliko izstopala le Petra Majdič. Zelo zanimivo pa je anketiranec v Berlinu kot slovensko znamenito osebnost navedel celo Stipeta Mesiča.

Med slovenskimi znamenitostmi so anketiranci našli Bohinj, Bled, Ljubljano, Postojnsko jamo, Ljubljanski grad, teran, pršut in nam bližnji Nanos ter vipavsko vinsko klet. Seveda pa ne smemo pozabiti na anketiranca iz Rima, ki je kot slovensko znamenitost navedel tudi »bellissime ragazze«.

Anketa, ki so jo dijaki izvajali na ulicah, je popestrila ekskurzijo, dijake pa spodbudila k aktivni uporabi tujega jezika, ki se ga učijo pri pouku v šoli. Dijaki ugotavljajo, da je tak pouk tujega jezika prijetnejši in verjetno tudi učinkovitejši. Kljub temu da so v pripravo ekskurzij vložili veliko truda, so na ekskurzijah uživali, se lepo imeli v družbi svojih sošolcev in svojih učiteljev ter spoznali in se naučili veliko novega.

Iran – nevarna dežela?

Bili smo torej v Iranu. Štirje profesorji geografije, zgodovine in še nekaterih predmetov. In prišli smo nazaj – veseli, da smo se tako odločili; polni novih vtisov, ki jih vsaj nekaj želimo deliti tudi z vami.

Zamislite si deželo, v kateri vladajo zakoni korana; zamislite si pokrajino, ki jo je izsušilo poletno sonce; zamislite si naselja, kjer ni diskotek, kjer ni barov z alkoholnimi pijačami, kjer se vrvenje ljudi po ulicah večinoma neha pred polnočjo. To je ena plat te dežele. Obenem je to tudi dežela, kjer vas ljudje sprejmejo odprtih rok; država ponosnih ljudi, ki se z vami radi slikajo; ozemlje žuborečih voda, ki pričarajo podobo zelenih oaz. Načrt obiska je bil tak: polet z Dunaja v Teheran, nato ponovno na letalo v Yazd, z avtobusom v Širaz in po njegovi okolici ter nato v Isfahan, od koder smo se z letalom vrnili v Teheran in nato na evropska tla dunajskega letališča. Na tem mestu vam sicer ne bi opisoval poti in vseh znamenitosti, ki smo jih videli na poti, ampak samo nekatere drobne vtise s potovanja.

Ženske ter obveza, da morajo nositi rute. Katerokoli udeleženko boste vprašali, vam bo najbrž odgovorila, da rute pa sedaj nekaj časa ne bo nosila. Ruta je zakon, ki ga morajo upoštevati tudi tujke. Za ženske tudi velja, da morajo imeti zakrite obline in biti pokrite z oblačilom, ki jim sega pod zadnjo plat. Vendar, roko na srce, stvari vseeno niso tako stroge, kot se govori. V večjih mestih črno oblačilo z ruto (čador) velikokrat zamenjajo živobarvni kosi svile, ki si jih ženske povežejo na glavo. Dekleta se lišpajo in nosijo visoke pete. Marsikateri Iračan tudi rad vidi tujko, ki ji ruta, ta nebodigatreba, zdrsne z glave. Pa se malce posmeji in s tem odpravi zadrego. Zgodilo se nam je tudi to, da je domačin v vidni zadregi pristopil k skupini in ogovoril eno od naših lepotic. Poprosil jo je, če bi se bila pripravljena z njim fotografirati. In ko je pripravljala telefon za »foto seanso«, ji je na hitro zmaknil ruto z glave in pritisnil na sprožilec. Sledil je krik presenečenja udeležence in hiter umik »zločinca«.

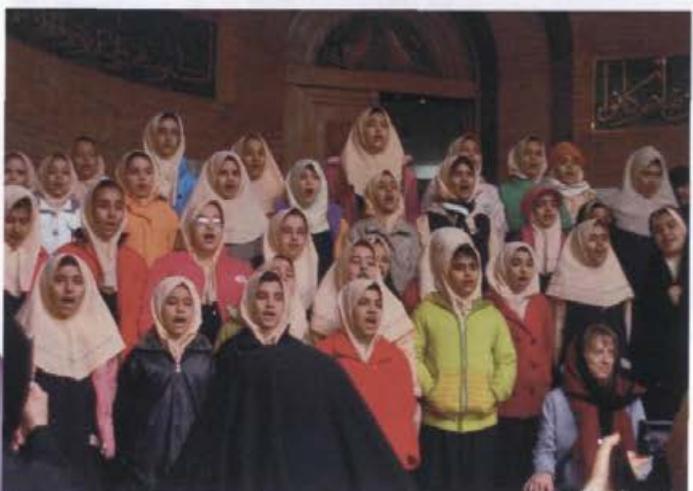
Tako izgledajo slovenske učiteljice, ko jih odenejo v zasilne »čadorje«.

Puščave v času našega zadrževanja v Iranu sicer res niso bile vroče (pa tudi ne izrazito hladne), tudi peska v njih je bilo komaj za vzorec. Vidno pa je bilo pomanjkanje vode. Ljudje poskušajo izrabiti vsak najmanjši vir pitne vode. Že pred stoletji so zgradili sistem dovajanja vode na polja in v naselja (kanati), ki se je ponekod ohranil do danes. Mesta so polna vodnjakov in kanalov, po katerih tečejo studenci in hladijo mestno okolje v vročih poletnih dneh. Ob mestnih ulicah poznajo globoke jarke, ki so sicer namenjeni deževnici, pa tudi kot priročen sistem odplakovanja smeti iz mesta.

Puščavska pokrajina v okolici mesta Yazd.

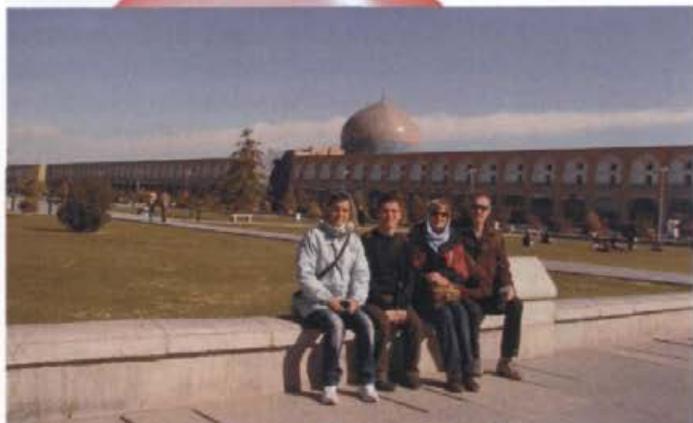
Šole. Dobre novice za šolajočo se mladino so, da imajo učenci dnevno samo 3–5 šolskih ur pouka, ki jih začnejo okoli 8 ure zjutraj. Velik del pouka poteka na prostem, v muzejih in na ekskurzijah. V kolikor razmišljate, da bi zamenjali državo šolanja, pa še naslednje informacije: ena šolska ura traja 105 minut, ki jim sledi 15 minut odmora. Pred poukom imajo zbor na šolskem dvorišču, kjer izvedejo jutranje razgibavanje (telovadbo) in molitev. Šole so vse do univerze ločene na fantovske in dekliske.

Petje otrok pred arheološkim muzejem v Teheranu.

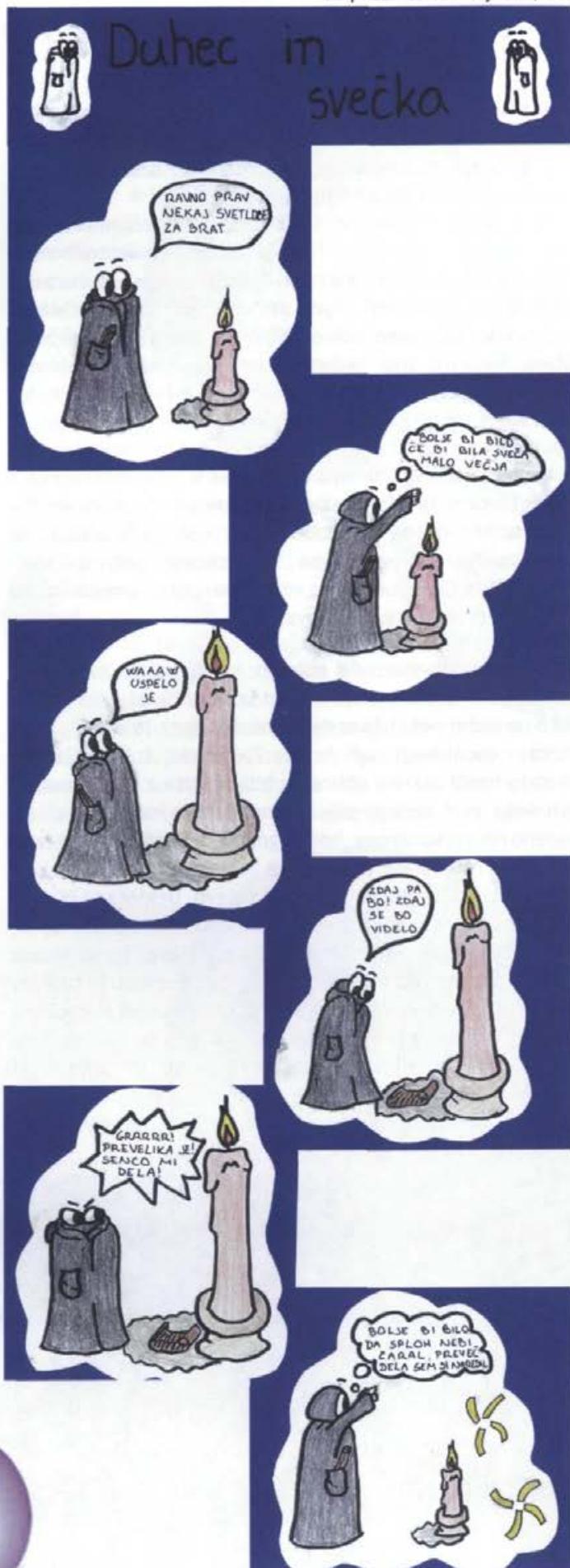
Odnos do tujcev je čudovit. Turiste povsod sprejmejo z nasmehom. Pogosto ljudje pristopijo k vam in vas ogovorijo: »Hello. How are You? Where do You come from? How do You like Iran?« Nekako v tem vrstnem redu si sledijo vprašanja, ki vam jih zastavljajo. Otroci so kričali za nami in nam mahali, odrasli so bili malce bolj zadržani. In ko jim odgovorite na zastavljena vprašanja? Največkrat zadrega in konec pogovora. Nato se vam še prijazno nasmehnejo, poprosijo za fotografiranje z njimi ter se nato poslovijo. Pogosto vabijo tujce tudi v svoje trgovine na čaj ali pa da se udeležite njihovega piknika v mestnem parku ali kar ob robu ceste. Ko sem že ravno pri odnosu do tujcev in sporazumevanju. Ugotovili smo, da je kar nekaj besed podobnih, a imajo lahko čisto drug pomen. Na primer: če vam Iranci omenijo riž, s tem mislijo brado. Ako vas opozarjajo na šotore ob cesti, to najbrž pomeni, da vas želijo opozoriti na mimoidočo karavano kamel. Miloglasnega petja kosa pa v Iranu raje ne omenjajte v javnosti. Kajti o tem se ne govori.

Vera ima močan vpliv na življenje ljudi. Na to nas opozori že uradno ime države – Islamska republika Iran. Iranci pripadajo šiitom, veji islama, ki je manj razširjena in daje velik poudarek družini preroka Mohameda. Ponosni so tudi na to, da niso Arabci, temveč Perzijci. Marsikatero islamsko zadevo komentirajo kot »arabsko stvar«, češ to pa se nas ne tiče. Zaradi vere se pojavljajo zapovedi, kot je nošenje rut, prepoved prodaje alkoholnih pijač, prepoved druženja neporočenih parov v javnosti ... Vendar vas moram tudi tukaj opozoriti, da se marsikateri mlad človek z oblastjo verskih voditeljev (mul) ne strinja.

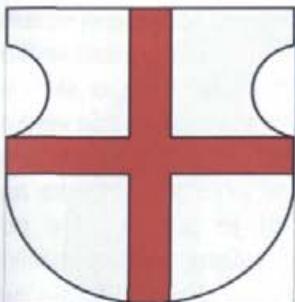

Štirje popotniki pred eno od mošej v Isfahanu.

To je le nekaj drobcev iz malhe vtisov, ki smo jo prinesli iz te lepe dežele. Tega je še veliko – lahko bi napisal kaj o Pahlavijih, zurhanah, Perzepolisu ... Mislim, da vam ne bo žal, če boste zgrabili prvo primerno priložnost in obiskali ta zanimivi del sveta. Tako se boste lahko sami prepričali, da Iran ni dežela terorja.

Nedeljski izlet na Ptujsko Goro in Ptuj

Ptuj je eno najstarejših mest na Slovenskem, s svojo kulturno in naravno dediščino nam nudi prelepo, bogato in prijetno spoznavanje mesta in okolice. Božjepotna cerkev Matere božje na Ptujski Gori je zgovorna že s svojo edinstveno lego. Tam, kjer se vinorodni haloški hribi in griči spuščajo v ravnino Dravskega

polja, so si na 352 metrov visokem griču častilci izbrali prostor za Marijino svetišče. Po romarski Marijini cerkvi so kraj poimenovali Mons gratiarum (Milostna gora), zaradi temne cerkvene zunanjsčine pa se je med domačini uveljavilo ime Črna gora, tudi Marijina Nova Štifta (nekdanje nemško ime: Maria Neustift).

Od tod se v jasnem vremenu kakor na dlani vidi pol Štajerske od Pohorja, Slovenskih goric, Haloz do Boča. Vmes pa starodavni Ptuj, rastoče stolpnice Maribora, sanjava Slovenska Bistrica, delavsko in industrijsko Kidričevo in številna druga mesta in vasi.

Ptujška Gora

Termalni Park Ptuj obsega skupaj z notranjim in zunanjim kopališčem 4200m² vodnih površin z zdravilno nizko mineralno vodo. Na razpolago je dvanajst bazenov, z valovi, tobogani, vodno-zračnimi masažami in whirlpooli ter počasno reko. Termalni Park slovi po največjem toboganu v Sloveniji. Za sprostitev so na voljo savne, masaže, kopeli, parafinske obloge in različne terapije.

V neposredni bližini kopališča je kamp s sodobno urejeno infrastrukturo. Kamp omogoča postavitev prikolic in šotorov na označenih in urejenih prostorih sredi zelenja in v senci dreves.

Dušo si lahko privežete v restavraciji Zila, ki se nahaja v kompleksu ptujškega kopališča.

Termalni park

Tu se zavedajo raznolikosti svojih gostov, zato ponujajo pestro hrano, ki zadovolji tako tiste, ki imajo raje zdravo vegetarijansko prehrano, kot tiste, ki radi pojejo dobro mesno specialiteto.

Ptujski grad

Pomembna zgodovinska vloga Ptuja se kaže v številnih gradovih.

Ptujski grad kot mogočna utrdba stoji na zadnjem delu Slovenskih goric in se razteza skoraj do Drave.

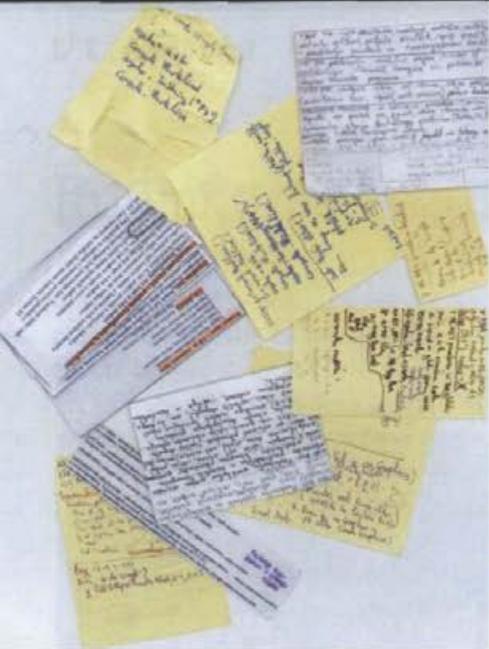
Strateško pomembna lega, s katere je mogoče nadzorovati ravnino daleč naokrog, je privabljala k naselitvi že v najstarejših obdobjih. Arheološke najdbe so pokazale, da so se prvi prebivalci zatekli na Grajski grič ob zaključku kamene oziroma na začetku bakrene dobe (okrog 2100–1750 pred našim štetjem). Ostanki glinaste posode in kamnite sekire iz tega časa so na ogled v arheoloških zbirkah Pokrajinskega muzeja Ptuj.

Grad se nam danes kaže v podobi, kakršno so izoblikovala stoletja prezidav in dozidav. Seveda je grajske stavbe ves čas spremljalo obzidje, saj je bil ptujski grad do konca turške nevarnosti ena najpomembnejših utrdb v tem delu dežele. Od obrambnega sistema iz časa pred 16. stoletjem so se ohranili poleg zahodnega stolpa še nekateri deli obzidja ter oba južna in severni stolp. Ptuj je bil eno od obmejnih mest, za katerega se je štajerska deželna vlada odločila, da jih temeljito utrdi za boj proti Turkom.

Skozi stoletja je vodenje gradu prehajalo od enega do drugega vladarja.

Pred propadom ga je rešila grofica Terezija Herberstein, ki ga je kupila leta 1873. Dala je temeljito obnoviti vse stavbe in jih na novo opremila. Herbersteini so ostali v gradu do leta 1945. Takoj po drugi vojni je bil grad spremenjen v muzej.

Plonkanje

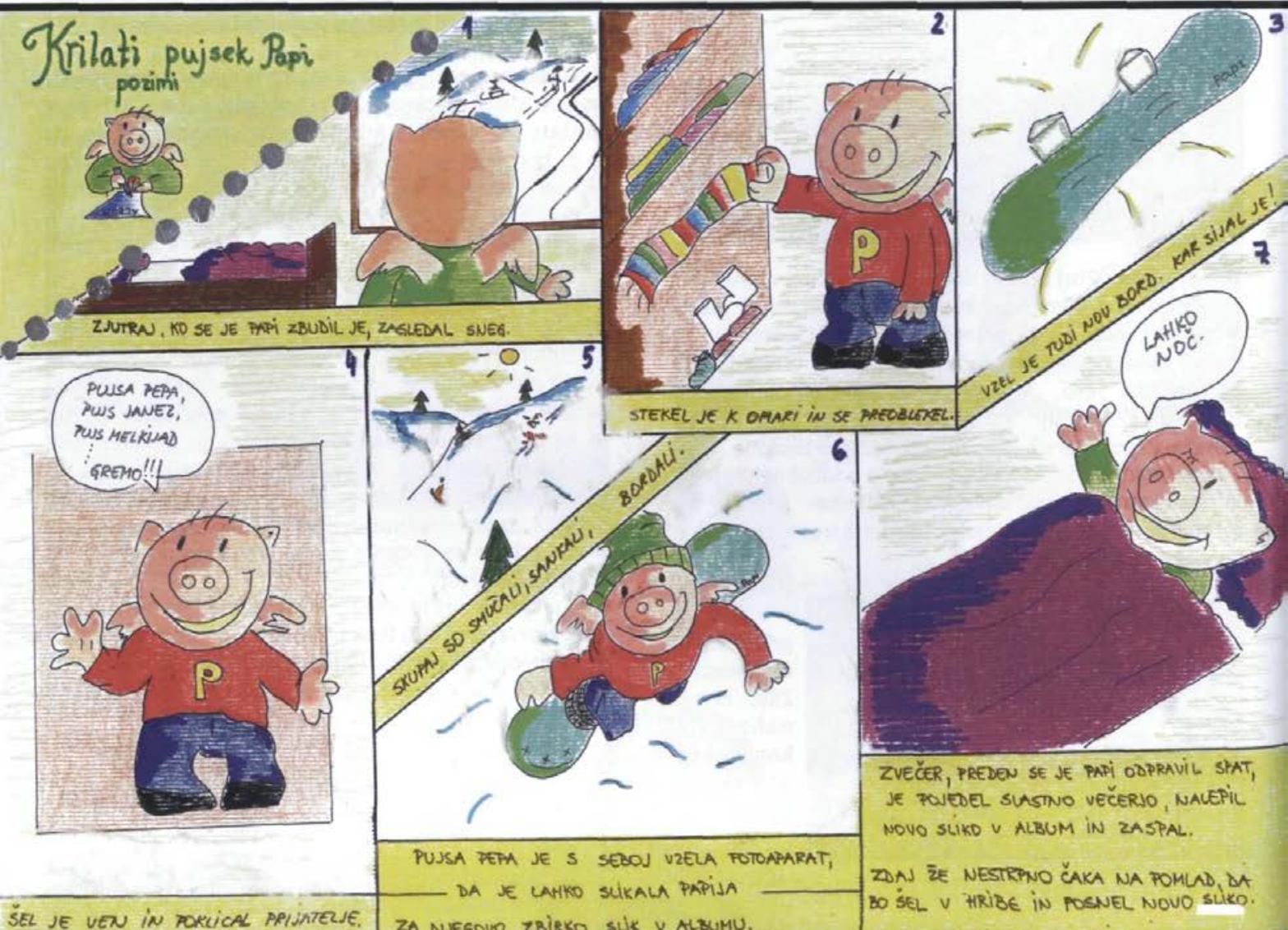
Res je, poštenje je na prvem mestu, ampak v življenju je tako ... No, če recimo niste nikoli plonkali, prepisovali, si pustili šepetati odgovore – vsa čast. Priznam, meni ni uspelo obdržati svoje vesti tako čiste.

Načinov za plonkanje je seveda na stotine. Priprave na pomemben pisni del iz posameznega izpita dostikrat vsebujejo tudi izvirni pripomoček – plonk listek. Današnji časi so tudi na tem področju prinesli skupaj z vso tehniko izvirnost in povsem nov način, kako lahko shranimo svoje oporne točke in pomembne podatke, ki jih potrebujemo pri opravljanju izpita.

Plonkanje se je skozi čas spremenilo, saj so si plonk včasih napisali na roke in tako na tisti majhen listek napisali veliko manj kot današnja mladina, ki si jih prav tako skrbno natipka, pomanjša in s tem na enako površino napiše veliko več. Nekateri kot uspešno metodo plonkanja izrabljajo dolge lase svojih sošolk, s katerimi prikrijejo zapiske na stolu. Med najpogostejšimi načini je prepisovanje od sošolca, pisanje formul na žepni kalkulator pri matematiki in fiziki, nekateri pa plonk preprosto, upajoč, da jih ne zalotijo, skrijejo v rokav puloverja in čakajo primeren trenutek, ko z njega lahko kaj prepisejo. Tehnično zahtevnejše prepisovanje poteka s pomočjo mp3 predvajalnikov, s slušalkami v ušesih, preko mobilnih telefonov, dlančnikov.

Prav gotovo ima tako početje tako pozitivne kot negativne strani. Znanje si je v končni fazi nekako treba pridobiti, zato se je treba prej ali slej tudi kaj naučiti.

Kaja Milavec, 3. č

Haiku

Matej Batič, 1. b

Smrtna tišina,
zasnežena dolina,
pisk mobitela.

Tjaša Črv, 1. b

Vedno diši dim.
Iz njegovih ust mentol.
Poljubim ga.

Zunaj zabava,
v zraku diši trava,
zdržali bomo.

Jutro, tišina,
pesem je v daljavi.
Zbledim v sebi.

Polona Volk, 1. b

Črno in belo.
Ptičji pogledi ljudi.
Dnevne novice.

Nina Vidrih, 1. b

Kot v puščavi
se je zbrisala pot.
Ne vem, kje stojim.

Temna dvorana
in preplet najinih rok.
Pleševa eno.

Bela snežinka
v tej noči nemirni.
Pada med nama.

Jernej Markič, 1. a

Bilo je jutro.
Premražen se sprehaja.
Mož z eno roko.

Eva Hladnik, 1. a

Življenja prepad,
ječa, kjer duša gine.
Srce trohneče.

Maja Glavaš, 1. c

Deset in petnajst.
Ura še vedno stoji.
Kako sem lačna!

Belina poljan,
žametni ples belih dam.
Tišina sveta.

Sara Justin, 1. c

Sonce in sence.
Duši se dotakneta
na robu teme.

Beneška zmaga

Poslušajte me, bratje, poslušajte, soborci!
 O tej bitki zmagoviti bomo veliko še slišali.
 Veliko jih je padlo, mnogo se jih ne bo vrnilo,
 a to noč pozabimo tiste, ki tam so obležali,
 saj Turke sovražne smo pregnali.
 V dolini lepi naši, izpili bomo vsak dve flaši.
 Jutro še daleč je in noč je dolga,
 zato izpijmo čim več vinca nov'ga.
 Jutri gremo spet v boj za mesta izdajalska,
 ki so predala Turkom se kot banda misionarska.
 Meči naši in oklepi vsi bleščijo se prelepi.
 Mogočni levi naših grbov bodo zarjaveli.
 Pregnali bomo Turke iz mest vsem nam domačih.
 Zavidam tistemu, ki jutri bo umrl,
 saj pot nebeško mu sv. Peter bo odprl.

Sudoku Pilon

			V		n			
	I	E		N	o			
	V		P			N		
E		I		P			N	
	o		n	I			O	
L	n					V	o	I
		V			P		I	
			L	V	O	n		
					N			L

Princess

A princess lost in her own kingdom,
No crown is placed upon her head,
No luxury she does get,
Only the wet pillow from her tears on her bed.

She bruises and scars on her body,
From the time she was kicked around,
All the tears she has cried,
Enough to wake all her enemies up,
She cries and weeps,
Here on this floor,
In her black and white world,
Full of hate and pain,
As her family hits her again and again.

With depression and stress,
She starves and hears people say:
»She's a psycho,
She's going mad.«

But this princess is craving for love,
But she gets only her uncle standing above,
To make love with her.
And all she can do is hold her tears
Till he's away.

Then when he goes,
She screams and cries
And thinks about her family who she despises.

Will anybody help her,
Bring the colours back into her life,
As right now she is lifting her knife to her wrist
Cutting her skin, till her head does spin.
Then the insane princess passes away,
No regret, no remorse,
Her life has run its final course.

Ogledalo

Čas? Kaj je to?
Zaprašeno ogledalo preteklosti?
Usoden korak sedanosti?
Neustavljivi jezdec prihodnosti?

Kaj pa – če razbijem ogledalo,
upočasnim korak do skrajnosti,
zaprežem podivjanega konja?
Nič ne pomaga!

Časovni stroj brni naprej!
Zlepi črepinje,
odtisne stopinje,
popusti žrebčeve uzde!

Čas? Kaj je to?
Ogledalo brez okvirja,
v katerega se poželjivo ogledujeta
strah in hrepenenje tega in onega sveta.

OGLEDALO

Čas? Kaj je to?

Zaprašeno ogledalo preteklosti?

Usoden korak sedanosti?

Neustavljivi jezdec prihodnosti?

Kaj pa – če razbijem ogledalo,

upočasnim korak do skrajnosti,

zaprežem podivjanega konja?

Nič ne pomaga!

Časovni stroj brni naprej!

Zlepi črepinje,

odtisne stopinje,

popusti žrebčeve uzde!

Čas? Kaj je to?

Ogledalo brez okvirja,

v katerega se poželjivo ogledujeta

strah in hrepenenje tega in onega sveta.

Je to ljubezen?

Potapljam se na dno tvojih
kot morje modrih oči.
Iščem tvoje prste,
ki bi se posadili med moje,
in čakam,
čakam,
da me boš ponesla
v globočino objema.

Sem morda zaljubljen?

Na tvoja ramena
bi rad obešal svoje sanje.
V jasnih nočeh bi s teboj
rad prešteval mrmrajoče zvezde.
Na travniku norosti
bi s tvojo roko v svoji
rad lovil skrivnostne nasmehe.
Času bi kradla dragocene trenutke!

Si želim biti zaljubljen?

S čutnostjo si zlečila moje strgano srce,
oprala si mi razpokane misli.
Tvoje obljube,
da bova vedno skupaj,
so me omamljale kot staro vino.
Vedno si znala prisesati upanje
na podrte dneve!

V moje življenje si prišla,
kot pridejo velike stvari –
potiho in iznenada,
a iz mojega nežnega objema
si se splazila lenobno in prikrito.

Sem bil morda zaljubljen?

Daj, poskusiva še enkrat!
Ampak previdno,
da naju sonce ne sliši in čas ne opazi,
kako se izgubljava
v mladostni ljubezenski nasladi.
In morda bo odšel mimo,
ta pohotnež stari,
ki vedno vse razsuje v prah in pokvari!

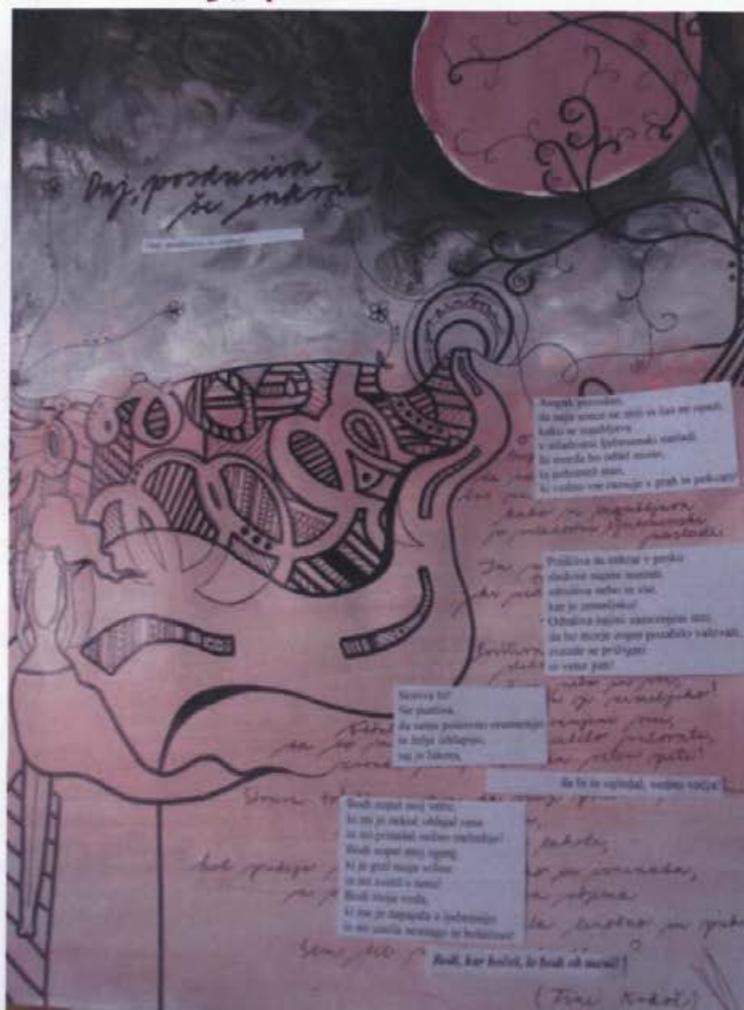
Poiščiva še enkrat v pesku
sledove najine norosti,
združiva nebo in vse,
kar je zemeljsko!
Odtaljiva najini zamrznjeni srca,
da bo morje zopet pozabilo valovati,
zvezde se prižigati
in veter peti!

Storiva to!
Ne pustiva,
da sanje ponovno orumenijo
in želje izhlapijo,
saj je lakota,
da bi te ugledal, vedno večja!

Bodi zopet moj vetrc,
ki mi je nekoč ohlajal rane
in mi prinašal nežno melodijo!
Bodi zopet moj ogenj,
ki je grel moje vrline
in mi svetil v temi!
Bodi moja voda,
ki me je napajala z ljubeznijo
in mi umila nesnago in bolečino!

Bodi, kar hočeš, le bodi ob meni!

Daj, poskusiva še enkrat!

Najin svet

V najinem svetu je vse mogoče!

Sonce se prebujna na zahodu,
dež vzpenja se proti nebu
in še mavrica nališpana je
v črno-belem oblaku.

V najinem svetu je vse mogoče!

Rože razcvetijo se pozimi,
na drevesa sneg uleže se v vročini
in še češnje dozorijo pozno v jeseni.

V najinem svetu še tišina je preglasna,
žalost prevesela, bolečina otopela ...

V najinem svetu dovolj prostora je le za dva –
zame in zate,
zate in zame!

V najinem svetu ljubezen je najslajša stvar!
Poljubi srečo tu delijo,
nasmeški v prid veselju nemo govorijo.
Objemi najini telesi nerazdružljiva naredijo.

Najin svet

V najinem svetu je vse mogoče!
Sonce se prebujna na zahodu,
dež vzpenja se proti nebu
in še mavrica nališpana je
v črno-belem oblaku.

V najinem svetu je vse mogoče!
Rože razcvetijo se pozimi,
na drevesa sneg uleže se v vročini
in še češnje dozorijo pozno v jeseni.

V najinem svetu še tišina je preglasna,
žalost prevesela, bolečina otopela ...

V najinem svetu dovolj prostora je le za dva –
zame in zate,
zate in zame!

V najinem svetu ljubezen je najslajša stvar!
Poljubi srečo tu delijo,
nasmeški v prid veselju nemo govorijo.
Objemi najina telesa nerazdružljiva naredijo.

Mozaik samozavesti

Odskočna deska želja. Primem se za roke in odskočim v veselje iluzij zaradi ene same potrebe – ker nekoga potrebujem. Vedno v paru!

Vem. Vem, da zmorem. Skozi inicialke svojega imena se prebijam – zase – to je strah. Strah, da ne potonem. Prekletost, zakaj potoniti v spevni melodiji ljubezni samega sebe?! Ko pa kričim in hočem priti do dna in se predajati užitkom nasprotij, se razdati, utelesiti v najvišji struni svojega telesa, ko še znam, ko še zmorem! Ko mojemu življenju še lahko rečem spevna

melodija samega sebe, ne prej in ne potem. Zakaj? Ker se melodija ne daljša za dobo pike poleg četrtnike in ne izgubi melodičnosti. Jasno, kaj sploh sprašujem. Ko se razdam ob neznanem zvočniku trivialne melodije in ko moj um zatrepeta in se zdrzne, ko sliši in zatipa sad – mojega življenja. Ali sploh še vem, da ga imam? Ni dileme. Ni zvočnika, ki te polni s trivialno nementalno resnico sveta, v katerem živiš. Umetelnost realnosti, ki ne obstaja!

O čem prepevam? Zakaj mi je lepo? Ker me je popolnoma obnorel občutek eksistence. K vragu z asketizmom! Zakaj bi se žrtvovala, ko pa lahko dobim. Egoizem. Vem. Detektor laži? Ali mi pomaga? Še, zdrži! Zadihaj, uživaj, ponori v ovaciji ljubezni do same sebe. Naslanjam se ob realnost večnega, ko se človek čuti in pogreša. Ko človek ve, kaj je tisto, kar res boli in kar ga tare. Zavedaj se – ženska – živiš v simbiozi prijateljstva! Biti z nekom, ko ni drugega izhoda? Napaka. Vedno biti z nekom. Ker je lažje. Pozabi to, kar nosiš kot boljša polovica (Kako ironično, kaj?) in se le sprosti. Svoje ude porabi za to, da se počastiš. Kot znaš le ti, takrat bo pomlad.

Zakaj sem najboljša? Ker sestavljam celoto naše ekipe. Imaš ekipo? Imam. Prisluhni ... Najboljša sem, ker se razdam v eksotiki vseh nas in obratno. Kdo ste vi? Prisluhni ... Ker drug z drugim zmoredemo, ker med nami obstaja sila. Sila navideznih iluzij sovraštva, ki sploh ne obstaja! Kdo torej – iluzija ali sovraštvo? Razmisli. Hvala. Solze pljuskejo v pečino večnosti usode. Najboljša ženska sem. Torej moje meje mentalitete in

dostojanstva samega ne presega nihče tako popolno, kot jo presegam sama. Kako sem srečna. Da se lahko predajam iluzijam, kljub temu da sem tista, ki v družbenem okviru

vedno potone, ker smo pač ljudje. Saj se poznamo! Ne sprašuj! Množina najboljšega ni dobra za tvojo relacijo do drugega. Ker bo pogledal stran. Raje v temo kot pa v tvoj obraz. Ampak nisi kriva. Kriv je on – neznanec. Verjemi. Izkušnja, ki traja. Ne obsojaj se, ker veš, da simbioza še vedno obstaja! Da! To je tisto, o čemer govorim! Najboljša sem, ti pa z mano. Potujmo paralelno, vsaj enkrat! Si za?

Poljub na lice. Zapomni si, ni potrebno zavračati nekoga, ki ga imaš rad za to, da boš družbeno najboljši. Ne, ne, potrebno je osebno bogastvo, to kar nosiš v sebi. Poglej me! Kako bogata sem. Pretiravam? Ne, tako čutim, četudi se moja volja lahko v trenutku sesuje, ko s svetlobno hitrostjo prileti v najboljčutljivejši del mene – Ahilovo srce. Smej se! Jaz imam srce. Tudi zato sem bogata. To me dviguje! To me obnavlja! To je tisto, kar hočem!

Obula sem si čevlje poraza, samo zato da lahko oblečem plašč slave. Tako na skrito. Ker sem ženska. Ker nosim v sebi osebnosti, zato to počnem. Preveč se poznam. Maneviram sama s seboj in stvari obdelujem tam, kjer so že obrabljene. Katera pa jih ne?! Vprašanje časa. Ali tudi ne. To je odvisno od mene, kako bom svoj pravilnik uredila po načelih svoje osebnosti ali pa bom zopet razvila diskusijo tam, kjer se je že pojavila in dosegla svoj vrh. Ne počni tega! Ednina je tisto, kar dela množino majhno. Preprostost je tista, ki koketnosti zbija koeficient lepote! Zato pa sledi sebi. Vedno. Zase. Za nikogar drugega.

Konec? Da.

Hočeš definicijo? Da.

Močno želiš? Da.

Le tisto, kar sledi samemu sebi in verjame vase, ne glede na to, kako se to odraža v družbi, se lahko imenuje lepo. In tisto, kar ljudje hočemo imeti, da bo videti lepše, imenujmo grdo!

Rezultat? Najboljša ženska.

foto: El Jesea Sukanovič,
Prva nagrada na natečaju Društva mladih Jutro, januar 2009

10 Življenj

AVTOR: BOJANA KOROŠEC, 3. D

